

Sygn. akt V CNP 51/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi I. G. i E. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 czerwca 2011 r., sygn. akt VI Ga [...]

w sprawie z powództwa S.[...] S.A. w S.

przeciwko I. G. i E. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwani I. G. i E. G. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 czerwca 2011 r., którym oddalono apelację wniesioną przez nich od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 16 lutego 2011 r. zasądzającego na rzecz powoda S. [...] SA w S. kwotę 12.860,70 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zapłaty za usługi naprawcze i diagnostyczne samochodu ciężarowego [...].

Skarżący podnieśli, że wyrok jest niezgodny z art. 627 k.c. oraz art. 498 k.c. w zw. z art. 471 k.c., nie uzasadniając skargi w tym przedmiocie. Jako podstawy skargi wskazali naruszenie art. 627 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie na skutek przyjęcia, że pozwani są zobowiązani do zapłaty wynagrodzenia mimo nieskuteczności i nieterminowego wykonania umowy przez powoda oraz art. 498 k.c. w zw. z art. 471 k.c. polegające na błędnym przyjęciu, że pozwani są zobowiązani do zapłaty mimo potrącenia przysługującej im wierzytelności. Pozwani oznaczyli jako szkodę kwotę 12.860,70 zł „z tytułu poniesionych wydatków związanych z zapłatą na rzecz powoda wynagrodzenia za wykonaną niezgodnie z przedmiotem umowę o dzieło”.

Pozwani wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ją regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.). Zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury niezgodność musi mieć charakter kwalifikowany, a nadto oczywisty. Orzeczenie niezgodne z prawem to widocznie

sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, albo wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej, uchybiające ogólnie przyjętym standardom rozstrzygnięć, któremu towarzyszy rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Oznacza to, że podstawą uwzględnienia skargi nie może być każde uchybienie przepisom prawa, nawet jeżeli wystąpiło w toku postępowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CNP 129/07, nie publ., z dnia 29 października 2008 r., IV CNP 45/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe. Samodzielnym, niezależnym od przytoczenia podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku, wymogiem tego nadzwyczajnego środka prawnego jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Jak zgodnie wskazuje się w judykaturze i doktrynie celem tej dystynkcji jest wyraźne oddzielenie tych elementów skargi i umożliwienie Sądowi Najwyższemu - na etapie orzekania o dopuszczalności skargi i o istnieniu podstaw (przyczyn) jej przyjęcia - dokonania oceny w tym przedmiocie. Badanie podstaw skargi jest bowiem wówczas niemożliwe, jako zastrzeżone do kompetencji Sądu Najwyższego działającego w składzie wieloosobowym. Omawiany wymóg, określany przez przedstawicieli nauk prawnych jako najistotniejszy z sześciu wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., jest zachowany jedynie wówczas, gdy skarżący przytacza wprost konkretny przepis i nazwę aktu prawnego, w którym jest on zawarty. Sąd Najwyższy nie może zastąpić w tym zakresie strony. Nie jest wystarczające odwołanie się wprost ani pośrednio do podstaw skargi, zwłaszcza, że przepisy prawa wskazane jako

naruszone nie muszą się pokrywać z przepisami, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Podkreślić należy, że w myśl art. 424⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na naruszeniach prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, jednak podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ *in fine* k.p.c.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, jest niedopuszczalna, jako nieoparta na ustawowej podstawie, i podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, niepubl.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, niepubl.). Jednakże zakaz powyższy należy rozumieć szerzej. Oznacza to, że wprowadzie dopuszczalna ale oczywiście bezzasadna jest skarga, która pośrednio podważa podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia, uzasadnia podstawy naruszenia prawa materialnego konstruując własną, odmienną od przyjętej przez sąd, wersję stanu faktycznego. W istocie zmierza ona bowiem do obejścia wskazanych ograniczeń.

Uzasadnienie podstaw skargi jednoznacznie wskazuje, że zmierza ona do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Pozwani bowiem opierają je na twierdzeniu, że powód wykonał umowę niewłaściwie, tj. nieskutecznie oraz z naruszeniem terminu oraz że przysługuje im wierzytelność odszkodowawcza z tytułu nienależytego wykonania umowy, która doprowadziła do umorzenia zobowiązania. Tymczasem Sąd Okręgowy, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, ustalił okoliczności przeciwne, tj. na podstawie opinii biegłego wskazał, że czynności powoda były celowe i prawidłowe, polegały na usuwaniu szeregu usterek, co doprowadziło w końcu do zmiany ilości zużywanego paliwa, natomiast pozwani rezygnowali z części celowych napraw, nie zgłaszali bieżąco zastrzeżeń i zakwestionowali prawidłowość naprawy po przebiegu 60.000 km.

Konsekwentnie zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego nie można zarzucić niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy

odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Z tych przyczyn postanowiono jak wyżej.

[aw]